de Panorama

Rebellenclub

WEEKBLAD VOOR DE JEUGD

VIJFDE JAARGANG
No 8 — 20 FEBRUARI 1954

TWEE APENSTREKEN!
(HOE KRIJGEN ZIJ HUN PET TERUG?)

AB

Een bange droom

Nolly was een dik kereltje van zes jaar. Hij zat al in de eerste klas van de grote school en kon al een beetje lezen en schrijven.

Maar als jullie nu denken dat Nolly dus een grote flinke jongen was, dan heb je het lelijk mis.

Hij was nog kleiner dan zijn zusje die pas vier jaar was geworden.

Ik zal jullie eens vertellen waarom dat zo was.

's Morgens als Nolly en Marijke, zo heette z'n zusje, opstonden, zei moeder, die het dan erg druk had met het klaarmaken van de boterhammen die vader naar zijn werk moest meenemen: „Nolly, ga jij jezelf maar vast wassen. Je bent nu al op de grote school, dus dat kan jij wel."

Nolly ging dan naar de keuken maar in plaats van zich lekker fris te gaan wassen, ging hij met water knoeien. Een kopje vol, een flesje vol, en als moeder dan na een poosje eens kwam kijken of hij klaar was, zag ze het geknoei en kreeg Nolly een uitbrander.

Hij ging zich dan wassen, maar weet je hoe hij dat deed?

Met z'n twee vingers maakte hij zijn neus nat en droogde die weer vlug af. Zijn handen waste hij alleen maar aan de binnenkant. Dan was hij klaar.

Jullie begrijpen wel dat moeder hem dan opnieuw moest wassen en dan schreeuwde Nolly zo erg, dat je het op straat kon horen.

„Ik zou wel een negertje willen zijn, dan hoefde ik me nooit te wassen," zei Nolly steeds.

Vader had al vaak gezegd dat hij eens naar z'n zusje moest kijken, die stond zich elke ochtend te wassen dat het een lust was. Ze was helemaal niet bang van water.

Eens op een avond lag Nolly in z'n bedje na te denken, hoe fijn het toch zou wezen, als je een negertje was. Daar stond plotseling een prachtig gekleed mannetje naast zijn bed.

Hij had een vuurrode broek aan en een wit jasje. Zijn schoenen waren met gouddraad bestikt. Het leek wel een prins uit een sprookje.

„Ben jij Nolly?" vroeg hij.

„Ja, meneer de prins," zei Nolly.

„Ik ben geen prins, maar een lakei van de koning. Er is vanavond een groot feest en jij mag ons komen helpen."

Oei, dacht Nolly, een feest bij de koning en ik in zo'n mooi pakje.

Vlug stapte hij uit zijn bed en kleedde zich aan.

Natuurlijk waste hij zich niet en volgde de lakei naar buiten.

Daar stond een grote koets met vier paarden er voor.

Toen ze ingestapt waren, klapte de koetsier met de zweep en voort ging het door de donkere nacht naar het paleis.

Alle vensters waren hel verlicht en buiten hoorde Nolly de muziek al.

Ze gingen naar een mooie kamer waar de baas van alle lakeien zat. Dat was de opperlakei.

„Zo, is dat Nolly die ons komt helpen? We zullen eens zien wat we hem voor een werkje kunnen geven. Een mooi pakje is er ook nog wel voor hem.

Kom maar eens mee, dan zal ik je even helpen met passen."

Nolly liep met de opperlakei mee naar een andere kamer, waar allemaal prachtige jasjes en broeken hingen.

De lakei zocht een mooi wit jasje uit en wilde dat Nolly aandoen, maar toen zag hij dat z'n nek niet

Alle vensters waren verlicht en buiten hoorde Nolly de muziek al.

gewassen was en zei boos: „Zeg, dacht jij dat ik die mooie kleren door jou vuil laat maken? Ik weet wel een karweitje voor jongens die zich niet wassen. Kom maar mee."

Met tranen in zijn ogen volgde Nolly de lakei. Ze kwamen in de keuken, waar de kok druk bezig was. Hij was juist aan 't flensjes bakken. Het fornuis brandde fel.

„Hier," zei de lakei, „je moet de kok maar helpen."

De kok keek eens naar Nolly. „Jij bent niet erg schoon, kereltje," zei hij, „met bakken mag je niet helpen, maar je kunt vast houtjes gaan hakken en kolen scheppen. Hier heb je een oude jas, anders worden je kleren zo vuil."

O, wat had Nolly er nu spijt van dat hij zich eerst niet fris had gewassen. Anders had hij zo'n prachtig pakje aan gekregen en in de zaal waar de koning zat mogen helpen.

In de verte hoorde hij de muziek die bij het feest was.

Hij kon wel huilen van verdriet toen hij in dat donkere kolenhok houtjes zat te hakken.

Toen hij klaar was zei de kok dat het fornuis nog gepoetst moest worden en daar werd Nolly zo vreselijk zwart van dat hij werkelijk op een negertje leek.

Maar nu vond hij het toch heus niet leuk en hij werd bang dat hij nooit meer schoon zou worden.

„Zo," zei de kok, „je bent nu toch al vuil, nu kan je de schoorsteen ook nog wel vegen," en hij lachte Nolly uit.

Nu, dat werd Nolly toch wel te erg en hij begon te huilen van verdriet en spijt.

Toen op eens: rrrrrt, ging de wekker. Het was zeven uur en dus tijd om op te staan.

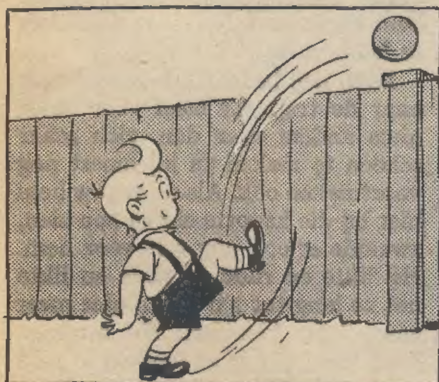
Gelukkig, dacht Nolly, het was maar een droom. Maar van die dag af behoefde moeder hem 's morgens geen uitbrander meer te geven, want hij waste zich keurig netjes.

Je kon toch nooit weten of je zo iets echt ook niet eens mee kon maken, dacht Nolly.

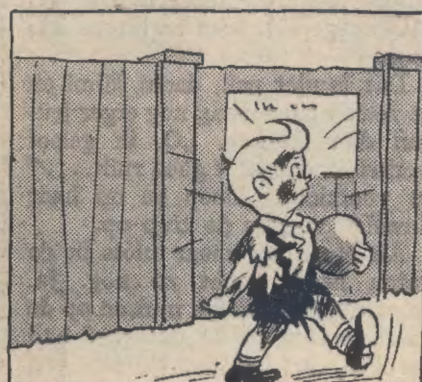

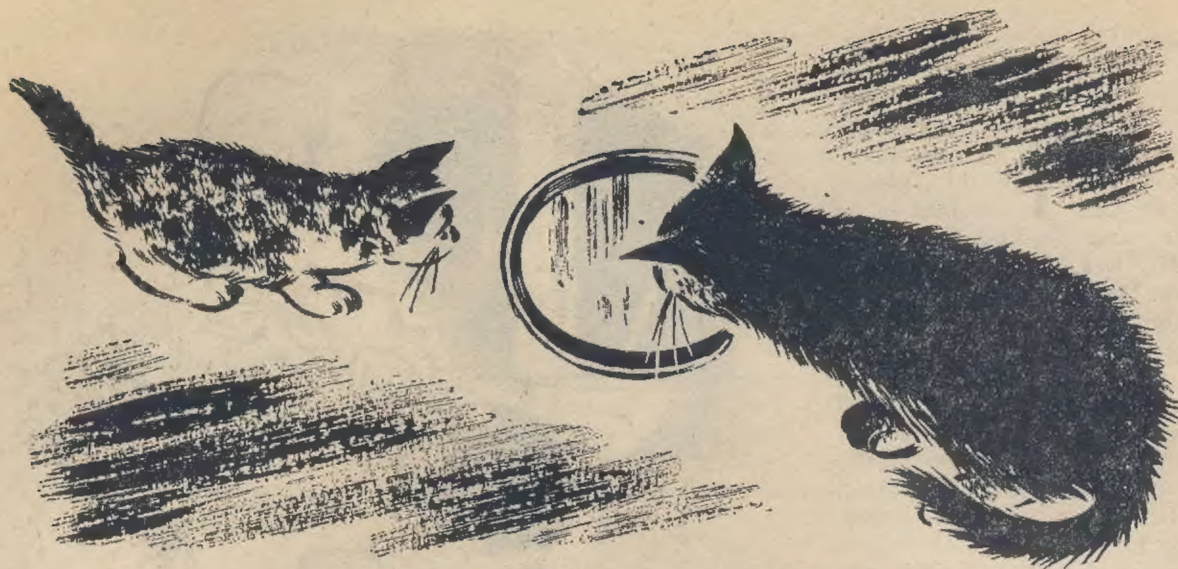
....met bakken mag je niet helpen, maar je kunt vast houtjes gaan hakken!

 UIT DE LUIERJAREN VAN SJORS

Van Mimi en Moor

Mimi en Moor waren twee poesenkinderen. Ze woonden in hetzelfde huis. Maar, het waren twee héél verschillende poesen. Mimi was grijs en had hier en daar witte vlekken en was klein en nogal mager. Moor daarentegen was gitzwart, groot en dik. Dat Moor zo dik was kwam, omdat hij bijna altijd voor twee at. Als hij de kans schoon zag, at hij Mimi's schaaltje eten leeg en likte al haar melk op. Geen wonder dus, dat Moor hoe langer hoe dikker en Mimi steeds magerder werd. Moor was soms ook vreselijk onaardig tegen die kleine Mimi en je snapt, dat Mimi helemáál geen leuk leventje had. Moor was ook brutaal. Overal het eerste bij. De lekkerste hapjes had hij altijd te pakken en dan moest je niet denken, dat hij er iets van aan Mimi gaf, hoor. Nee, Moor was een erg nare poes.

Het gebeurde op een dag, dat Mimi erg verdrietig zat te kijken, omdat Moor die morgen haar vis had weggepikt, toen ze ineens iets rook.

Dat is niet gek, dacht Mimi en ze voelde haar maag nog erger jeuken dan tevoren. ,,O, ik geloof werkelijk, dat ik 't goed ruik...." en voorzichtig sloop ze op haar fluwelen voetjes de trap op.

Als Moor nu maar niets in de gaten heeft, dacht ze nog. Ja, want als er werkelijk muizen op de zolder waren, als ze dat goed had geroken, dan kon het wel eens een heerlijke smulpartij worden. Mimi ging voorzichtig verder. Ze moest héél zachtjes doen, anders waren de muizen natuurlijk zo verdwenen. Nog een tree en nóg een.... ja, ze was er. Nu de gang nog over en dan de zolder op. Voorzichtig sloop ze het hoekje van de deur om en wie zat daar?.... Moor! O, o, die arme Mimi kon wel huilen, want ze wist haast wel zeker, dat haar kans nu verkeken was. Heel zielig ging ze in een hoekje van de zolder zitten. Moor zat tegenover haar en keek haar met boze ogen aan. Daar werd Mimi toen ineens zó kwaad om, dat ze er warempel flink van werd.

,,Je dacht zeker, dat ik nu maar weer naar beneden zou gaan, hè?" zei ze. ,,Maar dat heb je toch lekker mis, hoor; ik blijf hier net zo lang zitten, tot die muis te voorschijn komt en dan zullen we zien, wie haar te pakken krijgt."

,,Poeh," zei Moor spottend, ,,juffrouw Mimi zal ook eens...." maar verder kwam Moor niet, want ze hoorden allebei opeens geritsel achter de muur. Ze luisterden gespannen en begonnen zenuwachtig met hun staarten heen en weer te zwaaien. En jawel hoor, onder aan de plint zagen ze een klein stukje muizenkop te voorschijn komen. Ze hielden zich doodstil en de muis had zich al gauw helemaal door het gaatje heengewerkt en wandelde onwennig de zolder over. Mimi en Moor sprongen tegelijk, maar.... Moor was er tóch weer het eerste bij. Maar nog was Moor niet vlug genoeg geweest, want de muis zag kans te ontsnappen en vlóóg de zolder over. Moor er achter aan, natuurlijk.

In een hoekje van de zolder stond op de grond een rekje met eieren en juist in die richting rende de muis, óver de eieren heen, om in een ander gaatje in de vloer te verdwijnen. En Moor, domme, schrokkige Moor, rende de muis achterna, óók over de eieren heen. Maar dat ging zo maar niet.... die eieren konden het lichte muisje, dat er zo vlug overheen wipte, wel hebben, maar niet die dikke poes en ze braken allemaal onder dat gewicht. En daar zat Moor nu, zónder muis, midden in het dikke, glibberige geel van de eieren.

,,Wat verschrikkelijk," huilde Moor, ,,o, wat ben ik vies; al m'n haren plakken aan elkaar. En nu moet ik me schoonlikken en ik blief helemaal geen eieren. Mimi, help me toch, o, wat moet ik beginnen?"

,,Wat je moet beginnen?" zei Mimi. ,,Rustig likken tot je schoon bent en ik hoef deze keer óók niets te hebben."

Mimi liep bedaard de zolder over naar de trap. Er bleef voor Moor niets anders over dan zich maar schoon te maken en hij moest nog voortmaken ook. Als de vrouw hem hier bij die kapotte eieren zou zien, zwaaide er ook nog wat voor hem. Hij likte en rilde en rilde en likte net zo lang tot z'n haren niet meer aan elkaar kleefden. En intussen deed Mimi zich in de keuken te goed aan een heerlijk schoteltje melk.

Het kleine huisje

Daaglijks kom ik enk'le keren
Aan een heel klein huis voorbij.
Telkens moet ik daarnaar kijken,
Want 't is altijd nieuw voor mij.

In dat huisje woont een vrouwtje
Samen met haar echtgenoot.
't Mannetje gekleed in 't zwart en
't Vrouwtje vrolijk in het rood.

Elke dag zie 'k een van beiden
Voor dat kleine huisje staan.
Nimmer zie ik hen tezamen;
Dit kan eenmaal niet bestaan.

Want, staat nu het vrouwtje buiten,
Laat haar man zich vast niet zien,
Want hij mag dan niet van 't vrouwtje,
Morgen wel weer eens misschien.

Liever zie ik 't kleine vrouwtje,
't Rode jurkje staat zo blij,
En haar man kleedt zich zo somber,
Doch dat is juist niets voor mij.

't Mannetje houdt veel van regen,
Plenspartijen vindt hij fijn.
't Vrouwtje moet daar niets van hebben,
Zij houdt meer van zonneschijn.

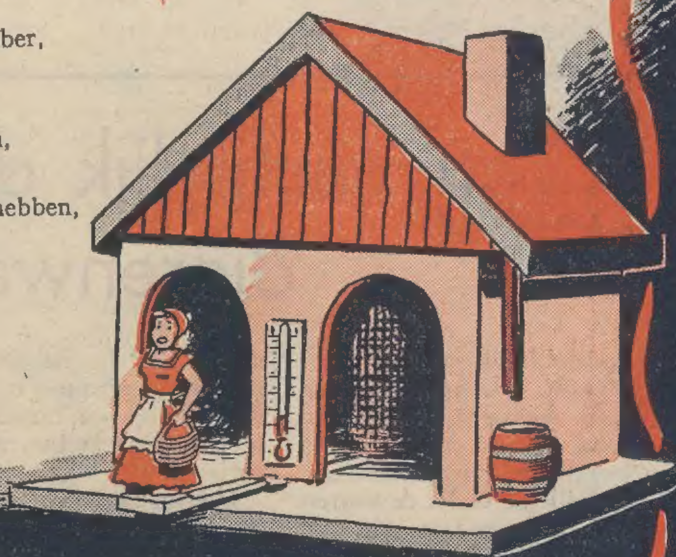
Is het weer bar slecht te noemen
En daar buiten niet heel pluis,
Dan staat 't mannetje steeds buiten
En het vrouwtje blijft in huis.

Maar is 't weer mooi en bestendig
Dan kan ik er van op aan,
Dat ik voor het kleine huisje,
't Vrouwtje buiten zal zien staan.

Wat voor huisje hier bedoeld wordt
Weten jullie nu al lang.
Juist, het is het kleine weerhuis
Aan de muur in onze gang.

Daarom zie ik 't liefst het vrouwtje,
Laat het mannetje maar weg.
Alle dagen 't vrouwtje buiten,
Dat was nog eens reuze, zeg.

A. van Vlaardingen

DE LEEUWIN EN DE BEER

Een sterke leeuwin liep op een avond brullend door de bossen. Wat was er gebeurd? De jagers hadden de dag tevoren een strooptocht gehouden en haar beide jongen waren in hun handen gevallen.

Dat was erg, heel erg voor die arme leeuwin. En ze brulde maar; zo hard dat de andere dieren van het woud vol schrik in hun holen kropen en des nachts geen oog durfden te sluiten.

Dat werd een sterke oude beer toch te bar en moedig stapte hij naar de leeuwin toe.

„Wat heb je toch zo te brullen?" vroeg de beer. „Niemand van ons kan een oog dichtdoen."

„Ach, mijn jongen, mijn arme jongen," klaagde de leeuwin.

„Wat is er aan de hand met die jongen?" vroeg de beer.

„De mensen hebben ze geroofd," zei de leeuwin en haar ogen schoten vonken.

„O," zei de beer, „vind je dat zo erg?"

„Erg?" zei de leeuwin, „erg? Mijn bloedeigen jongen....."

En ze brulde nog harder.

„Tja," zei de beer, „maar luister nou eens hier. Je belet ons nu wel, met al je kabaal, te slapen, maar heb jij er ook weleens aan gedacht hoeveel kleine dieren je zelf al hebt weggesleurd uit het warme nest hunner moeders en wreed hebt verscheurd? Heeft het geweeklaag van al die beroofden jou ooit kunnen deren? En waren al die moeders niet even droevig gestemd als jij nu zelf bent omdat je je welpen mist? Je hele leven lang heb je niets anders gedaan dan anderen het leed berokkenen dat jou nu zelf heeft getroffen, maar wat had je anders kunnen verwachten? Vertel me dat eens. Hou je liever stil en laat de dieren van het woud rustig slapen."

Was dat geen wijze beer?

Wat gij niet wilt dat u geschiedt, doe dat ook aan anderen niet.

LEERRIJKE LESSEN

Een nachtelijk drama in de dierenwereld

Het gebeurde in een koude winternacht. Velden en landwegen lagen dichtgepakt met een dikke laag sneeuw en vele dieren leden honger in hun winternesten.

In een holletje, onder de wortels van een knoestige els, lag een hermelijntje. Het kleine rovertje rilde. Niet van de kou. Die deerde hem niet, want het nestje was warm gevoerd met muizen- en rattenhaar. Nee, het diertje had honger. Die honger verscheurde zijn ranke lijfje. Al langer dan een maand lag er nu een dik pak sneeuw en geen prooi was te vinden. Alle muizen en ratten bleven zo veel mogelijk in hun winterschuilplaatsen.

Dezelfde avond trad de dooi in. 'n Vies motregentje lekte van de bomen naar beneden. Het weer was ook nu verre van behaaglijk, maar de hermelijn moest er op uit.

Voorzichtig, de wind en de meewaaiende reuken opnemend in zijn scherpe neusje, waagde de hermelijn zich in de plakkende sneeuw.

Bij de beek neusde hij rond. Nergens iets te eten. 't Liefst vond hij een levende prooi met levend, warm bloed: 't ware voedsel voor een hermelijn. Maar nog geen kaal beentje werd gevonden.

Meer dan een uur was zo de hermelijn op pad. Een natte sneeuw begon te vallen en onprettig plakte de kille sneeuw op zijn pelsje. Met zulk weer was niets te beginnen en nog hongeriger dan eerst zocht het overigens zo felle rovertje het warme nest weer op.

Wel was het natte pelsje spoedig weer opgedroogd in het nest, maar de honger bleef knagen en werd met het uur erger. En weer waagde de hermelijn zich naar buiten. Woedend blies nu een noordoosterstorm door zijn snorharen. En weer moest het diertje hals over kop zijn schuilplaats opzoeken.

Tegen middernacht klaarde het weer iets op. En toen de hermelijn voor de derde keer naar buiten kwam, stonden de sterren aan de hemel en kreeg de vorst weer de overhand.

En weer ging het hermelijntje op jacht. Eerst langs de slootwal, waarin ook zijn nestje was verborgen. Nergens iets te vinden. Dan langs een heg. Misschien was er een slapende, half verkleumde vogel te verschalken.

Niets!

Dan waagde hij zich op het erf van een boer en inspecteerde de korenmijt. Weer niets! Alle muizenholletjes waren gesloten met sneeuw. Stil! Hoorde hij daar iets? De hermelijn zette zich recht overeind en snoof de verschillende nach-

telijke geuren op. Ja, dat was prooi en spoedig had hij het verse spoor gevonden. Het liep langs de landweg, door een duiker en dan weer langs de slootwal. Steeds dichter kwam de hermelijn bij zijn prooi; het was een rat, die ook op strooptocht was.

Maar ook de rat heeft een goede neus en reeds had het dier onraad bemerkt en maakte zich uit de voeten.

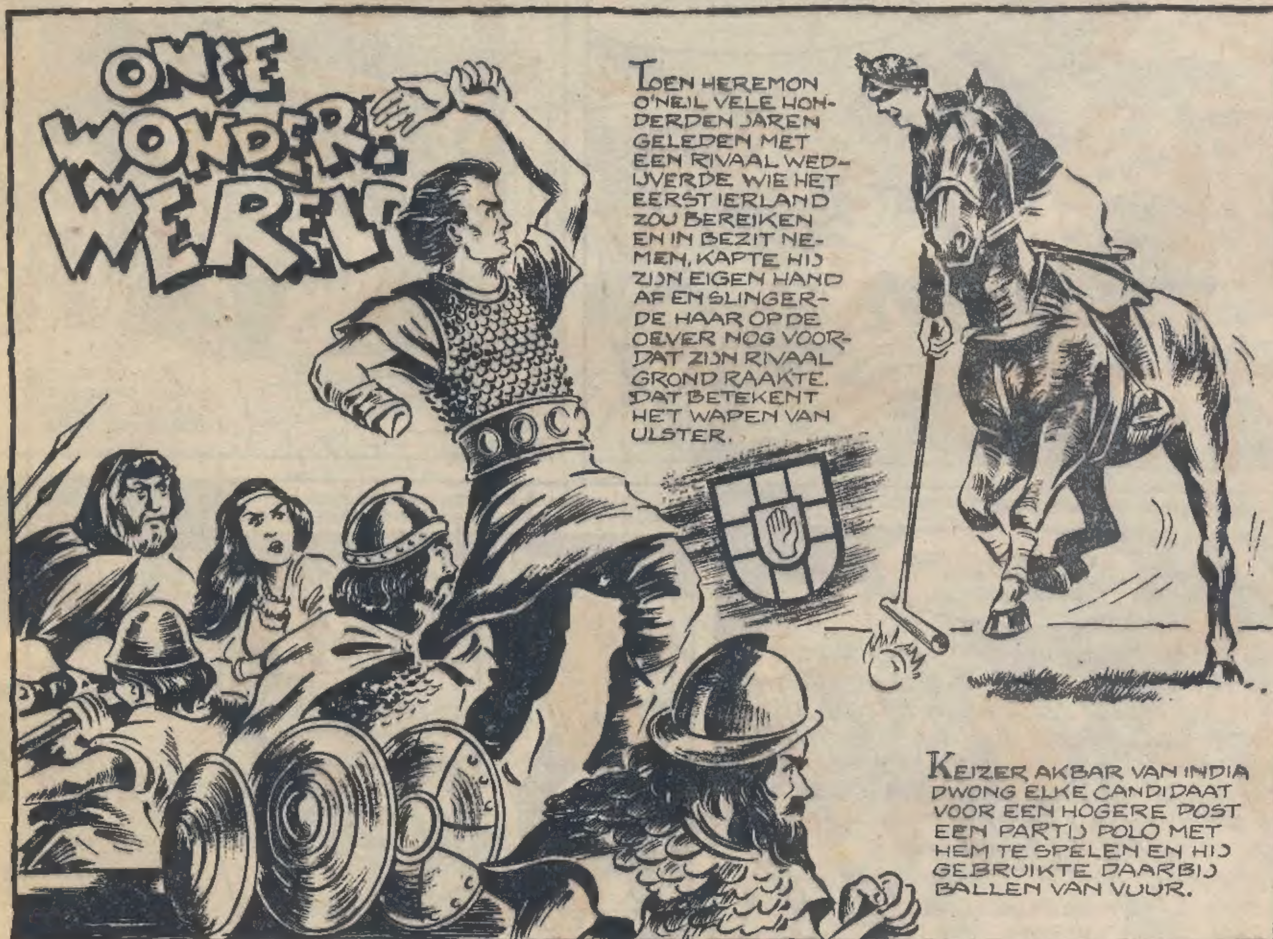
Zo gauw mogelijk probeerde de knager zijn hol te bereiken, de hermelijn op de hielen. Met wilde sprongen stoven de beide donkere gestalten over de sneeuw.

De hermelijn kon de snelle rat echter niet inhalen en zo bereikte de rat haar holletje. Hier waande het diertje zich veilig. Maar dat was misgerekend. De hermelijn volgde en stond even later voor de rattenvesting. Met moeite werkte de lenige hermelijn zich in het rattenhol.

Wanhopig probeerde de rat zich nog te verdedigen, maar vergeefs. Een felle knauw van de hermelijn maakte een einde aan de tegenstand en met welbehagen stilde de hermelijn zijn ergste honger.

Daarna sleepte hij zijn prooi naar het hol onder de elzeboom.

v. d. B.

Het GEHEIM van de BLAN

BLANKE ROODHUID

KOLONEL REYNOLDS WEES OP EEN DEFTIG GEKLEED HEERSCHAP DAT NU VAN ZIJN PAARD STEEG....
IK HEB EEN VERRASSING VOOR JE, JONGEN! HIER IS IEMAND, DIE EEN HEEL VERRE REIS ONDERNOMEN HEEFT OM JE TE ZIEN! DAT IS MENEER TEMPLE, EEN ADVOCAAT UIT LONDEN...
IK-IK BEGRIJP ER NIETS VAN!

HEHE - EINDELIJK HEB IK JE GEVONDEN! JIJ EN JE BROER ZIJN DE RECHTMATIGE ERFGENAMEN VAN DE DAVENTRY ONDERNEMING IN ENGELAND EN VAN EEN ENORM FORTUIN! IK BEN GEKOMEN OM JE MET MIJ MEE TE NEMEN! DIE SCHURK VAN MARK RAVEN IS EEN NEEF VAN JE, DIE DE PAPIEREN HEEFT WETEN MACHTIG TE WORDEN! WAREN JULLIE GEDOOD, DAN WAS HIJ DE ALGEHELE ERFGENAAM!
EEN FORTUIN IN ENGELAND VOOR MIJ EN VOOR MIJN BROER?

BLIJ VAN OPWINDING SLOEG DANNO ZIJN ARM OM DE SCHOUDERS VAN HERTEVOET!
DIT IS MIJN BROER! HERTEVOET! TOEN HIJ NOG EEN BABY WAS, WERD HIJ DOOR DE ROODHUIDEN GESTOLEN! NU KAN HIJ ECHT ALS BLANKE MAN LEVEN!
BIJ ALLE STERREN - DAT HAD IK NOOIT GEDACHT! MAAR INDERDAAD - ZIJ LIJKEN OP ELKAAR!

TOEN LIETEN DE ROODHUIDEN EEN MACHTIGE SCHREEUW OVER DE VLAKTE WEERKLINKEN!
AI, AI! HERTEVOET! VERLAAT ONS NIET! WEES WEER ONS OPPERHOOFD! WIJ WILLEN VAN SLANGETAND NIETS MEER WETEN! WIJ WILLEN VREDE, ONDER UW BESTUUR! ZEG, DAT U ONS NIET VERLAAT....!
JE HOORT HET, BROEDER!

DE WEGEN DER BLEEKGEZICHTEN ZIJN NIET VOOR MIJ! MIJN HART BEHOORT AAN DE PRAIRIE! MIJN STAM HEEFT ME GEROEPEN! IK MOET GAAN!
HERTEVOET! NEE! DAT KAN JE MIJ NIET AANDOEN!

DOCH NA EEN STEVIGE HANDDRUK SPRONG HERTEVOET OP ZIJN PAARD OM ZICH BIJ ZIJN STAM TE VOEGEN....
VAARWEL, DIERBARE BROEDER! IK HOOP, DAT WE ELKAAR NOG EENS ZULLEN ONTMOETEN!...
IK VOND EEN BROEDER, OM HEM GELIJK WEER TE VERLIEZEN....
VERGEET DAT, JONGEN! HIJ ZAL GELUKKIGER ZIJN BIJ ZIJN STAM! EN JOU WACHT, EEN GROOT NIEUW LEVEN!...IN EEN WERELDSTAD!
EINDE!
VOLGENDE WEEK BEGINT DE NIEUWE SERIE: "KIT KARSON EN DE STIJFKOP"

WAT ER MET ROZENKNOPJE GEBEURDE

De geschiedenis, die ik nu voor je ga opschrijven, vertelt je van een klein elfje. Rozenknopje heette het elfje, en zij was ontzettend lui.

Terwijl de anderen hard aan het werk waren, verknoeide zij haar tijd met luchtreizen maken op de rug van een vlinder, of ze deed een dutje in de kelk van de een of andere bloem.

Nu had Rozenknopje, evenals de andere elfjes, van de elfenkoningin een werktaak opgekregen. Zij moest namelijk 's nachts de bloemen besprenkelen met dauwdruppels, zodat ze heerlijk fris bleven.

Ben je 's morgens weleens vroeg opgestaan?

En heb je toen ooit de blinkende dauwdruppels op de bloemen zien liggen? Een prachtig gezicht is dat, vind je niet? Vooral als de zon er op schijnt; dan lijken ze wel van zilver!

Maar sinds Rozenknop voor het besprenkelen van de bloemen zorgen moest, waren de dauwdruppels niet meer te zien.

De bloemen schaamden zich daarover en ze lieten hun blaadjes en kelkjes slap hangen van verdriet. Maar Rozenknopje gaf daar niets om, en ging vrolijk door met pretmaken.

Tenslotte bemerkte de elfenkoningin, dat Rozenknopje haar werk niet deed, en ze werd erg boos op haar. Onmiddellijk riep ze twee zwaluwen die Rozenknopje naar wolkenland moesten brengen. En.... oe.... oei, naar wolkenland gestuurd worden betekent voor een elfje net zo iets als voor de mensen naar de gevangenis gebracht te worden.

En het hielp niet of Rozenknopje al tegenspartelde en beterschap beloofde, wàt de koningin gezegd had gebeurde.

En zo belandde ze in wolkenland. Bij hun aankomst stond een grappig vrouwtje, dat een donzig wit jurkje droeg, hen al op te wachten.

,,Ik ben vrouwtje Wolkenzorg," stelde ze zich voor. ,,En jij bent Rozenknopje, dat weet ik al. En dat je ontzettend lui bent, dat weet ik ook," voegde ze er aan toe.

Direct werd Rozenknopje naar een groot wit wolkenhuis gebracht, zodat de zwaluwen naar de aarde terug konden gaan.

In het grote witte wolkenhuis waren vele kamertjes en in een daarvan werd Rozenknopje opgesloten.

,,Blijf jij hier maar eens een poosje zitten nadenken over je luiheid," zei het vrouwtje voordat ze wegging.

In het wolkenkamertje was een klein raampje met tralies er voor en als Rozenknopje op haar tenen ging staan, dan kon ze uitkijken over een groot wit wolkenveld. Het was vreselijk saai en eentonig en Rozenknopje begon zich dan ook danig te vervelen.

,,Had ik maar wat te doen," zuchtte ze, ,,of was er maar iemand waar ik mee praten kon." Maar die hele dag bleef Rozenknopje alleen.

Tegen de avond bracht vrouwtje Wolkenzorg een klein beetje honingsap, maar zonder iets te zeggen verdween ze weer. Rozenknopje viel die avond schreiend in slaap.

De volgende dag, 's morgens al vroeg, kwam het vrouwtje bij haar met een grote bezem in haar hand.

,,Ga maar eens mee naar buiten," beval ze streng. ,,Je ziet hier overal die kleine stofwolkjes wel; veeg jij die maar eens netjes met de bezem bij elkaar tot een grote berg. Al die kleine wolkjes beginnen me te vervelen. Ik wil de wolken weleens op een andere manier door de lucht zien zweven. Maar hoe? Ja, daar moet ik nog eens over denken." En hoofdschuddend verdween ze in het wolkenhuis, terwijl Rozenknopje aan haar werk begon. Het duurde een hele tijd voordat ze klaar was. Haar armen en haar rug deden pijn van het harde werk.

Als nu vrouwtje Wolkenzorg komt en ze ziet dat ik de lucht zo mooi schoon geveegd heb, dan zal ze me wel terug laten gaan naar de aarde, dacht ze bij zichzelf.

Maar helaas, juist toen ze dat stond te bedenken, kwam Jan de Wind voorbijgevlogen. En hij blies.... en hij blies, naar alle kanten tegelijk. De wolkenberg werd helemaal uit elkaar geslagen, en vloog nu in lange rimpelige slierten door de lucht.

Toen Rozenknopje dát zag, begon ze luid te schreien. Al haar werk was voor niets geweest. Dikke tranen rolden langs haar wangen naar beneden. Op aarde moest iedereen nu wel denken, dat het begon te regenen. Toen kwam vrouwtje Wolkenzorg naar haar toe. Met hangend hoofd stond Rozenknopje voor haar.

,,Ik heb wel gezien wat er gebeurd is, Rozenknopje," sprak het vrouwtje. ,,Daarom hoef je de lucht nu weer niet opnieuw schoon te vegen, maar mag je teruggaan naar de elfenkoningin. En wat ik je nog zeggen wilde, de wolken hangen nu juist naar mijn zin. Ik zou het zelf vast niet aardiger kebben kunnen verzinnen, dan jij en Jan de Wind het nu samen gedaan hebben."

En zo mocht Rozenknopje weer terugvliegen naar de aarde, ditmaal alleen, en ik hoef je zeker niet te vertellen, dat ze daar blij om was. En sindsdien krijgen de bloemen hun dauwdruppels op tijd.

Marja Corel

De kleine knutselaar

GEBORDUURDE ZAKDOEKJES

Welk meisje is er niet blij met een paar mooie geborduurde zakdoekjes?

Daar fijne batisten zakdoekjes nogal duur zijn, kun je ze best eens zelf gaan maken.

Je hebt voor een zakdoekje een lapje batist nodig van 17×17 cm. De gehele omtrek zoom je met een fijn steekje om en zet er een ragfijn kantje langs.

Daarna neem je een der borduurmotiefjes op doorschijnend papier over en tekent dit met behulp van carbonpapier op een der hoekjes van het zakdoekje.

Voor het borduren gebruik je tere pasteltinten, zoals lichtblauw, zachtgroen, rose, lila en irisgeel.

WERKJES MET KLEI

Gebruik voor de vogeltjes en vlinders die je wil maken gewone schoolklei of plasticine, die hard droogt zonder dat je 't moet bakken.

Maak eerst het lichaam van de vogel en druk dit lijfje dan over de rand van een flinke bloempot. Neem de gleuf iets breder dan ze moet zijn omdat de klei bij het drogen nog iets krimpt en de gleuf te nauw zou worden zodra het model droog is.

Voor de vleugels van de vogels knip je eerst papieren modellen. Dan strijk je een laag klei uit ter dikte van drie millimeter en op die laag leg je het uitgeknipte model van de vleugel. Snij dan uit met een scherp mesje. Rond met je vinger de randen glad af.

Maak de vleugels daarna vast aan het vogellichaam en laat ettelijke dagen goed drogen voordat je met schilderen begint. Maak vogeltjes in allerlei standen en gedaanten. Een viertal modellen vind je hier.

Ook het model voor een vlinder.

Eerst het lichaam zelf maken. Een dunne strook klei (1). Daarna papieren vleugels maken en een zelfde dunne kleilaag uitstrijken als voor de vleugels van de vogels. Daarna uitsnijden.

Die vleugels leg je over de helft van het vlinderlichaam en je drukt stevig aan. Voeg er dan nog een tweede strookje klei bij, zoals 1, om de onderzijde van het vlinderlijfje volledig te maken.

Steek in de top van de vleugels een dunne haarspeld, voor de stevigheid. De vleugels kunnen gestrekt blijven en ook gebogen worden in alle gewenste standen. Steek een stevige speld door het lijf heen om de vlinder vast te zetten.

Weer enkele dagen goed laten drogen en eerst dan schilderen.

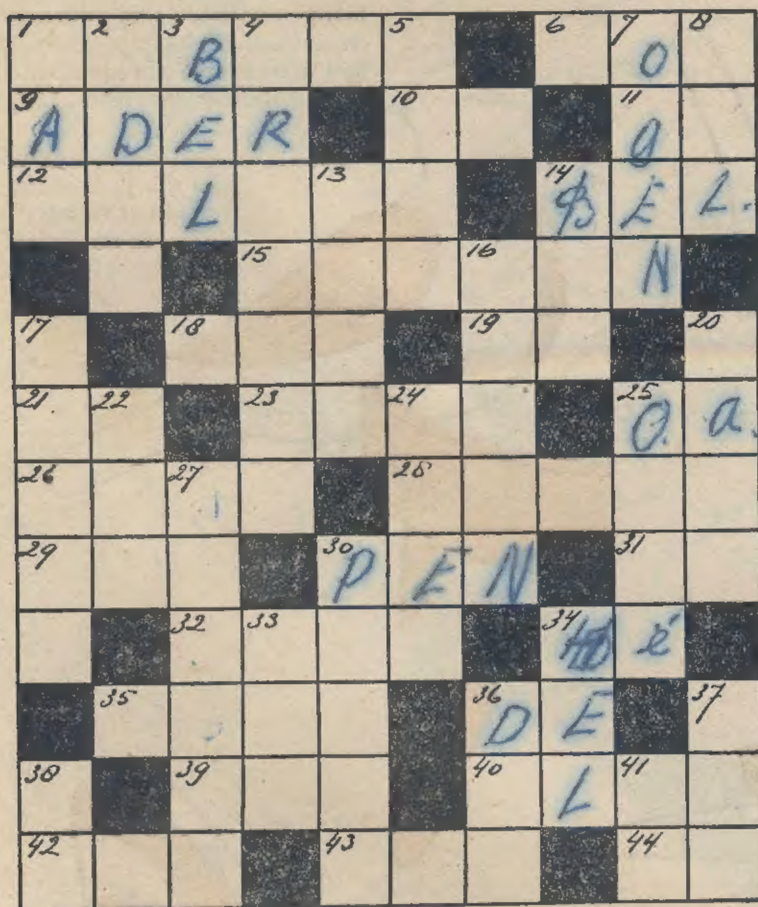
Wenken voor het schilderen: lichtgele vleugels met zwarte lijnen en vlekken. Onderste vlekken oranje met witte stippels in het midden en zwarte of donkere randen. Lichaam zelf bruin.

Kijk goed naar de levende vogeltjes die je kent, leg de kleuren goed vast in je geheugen en werk ze uit op jullie kleimodellen.

WIE PUZZELT ER MEE?

KRUISWOORDPUZZLE

Van links naar rechts:

1 Grote hoogten
6 Vaatwerk van gebakken aarde of klei
9 Stroomt het bloed doorheen
10 Zie je elke dag aan zee
11 Scheer je weg
12 Elk huis heeft er een aantal
14 Deel van je fiets
15 Volkeren. Meervoud, met een n
18 Naam v. e. gravin van Holland
19 Thans
21 Stuk van de mast
23 Paradijs of lusthof
25 Afkorting van onder andere
26 Verschoten van kleur
28 Meisjesnaam
29 Deel van een boerderij
30 Schrijf je mee
31 Voegwoordje
32 Spoorstaaf
34 Daar
35 Ander woord voor paljas
36 Lidwoordje
39 Kolenemmer
40 Verbond
42 Dochter van Laban
43 Getal
44 Muzieknoot B in de moderne benaming

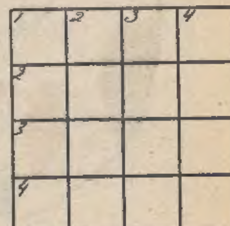
Van boven naar beneden:

1 Soort kist
2 Kaasstad
3 Hetzelfde als veertien horizontaal
4 Middel om een poort te sluiten
5 Vogelbed
7 Zie je mee
8 Mak
13 Wenk
14 Mannetjeshond
16 Geld beuren
17 Doe je, wanneer je in een testament staat
20 Met bomen omzoomde weg
22 Top van een halm
24 Miereneter
25 Rivier in het noordoosten van Duitsland
27 Werelddeel
30 Deel van een arena. Lopen de paarden in
33 Streling
34 Lidwoord
36 Vrij smal
37 Koor. Ook soms gracht
38 Reeds
41 Koppelwerkwoord

INVULPUZZLE

Van links naar rechts en van boven naar beneden dezelfde woorden invullen.

1 Streek
2 Buisje
3 Berucht keizer
4 Een hele groep

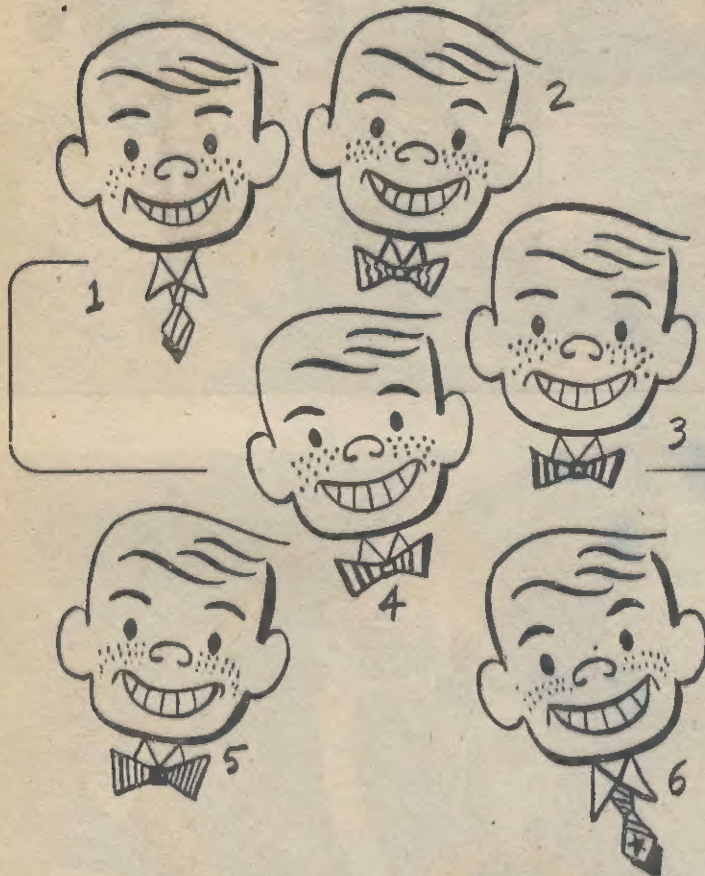

Te gebruiken letters: AAEEOO DDDLMNNRRR

LETTERPUZZLE

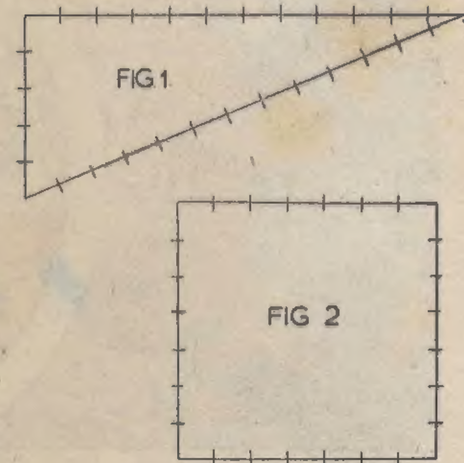

Een rare optelsom, niet? Ze bestaat uit zes woorden. Je neemt de eerste letter van elk woord, dat afgebeeld is en je zet die beginletters netjes achter elkaar. Wat krijg je dan staan achter het = teken?

WELKE ZIJN DE TWEELINGEN OP DIT PLAATJE?

VIERKANTPUZZLE

Knip van papier viermaal fig. 1 en een keer fig. 2. Verdeel de zijden van de driehoeken en van het vierkant, zoals aangegeven door de strepen. Probeer dan met de 4 driehoeken en fig. 2 een groot vierkant te maken waarvan de zijkanten in 13 delen zijn gedeeld.

OPLOSSINGEN VAN DE PUZZLES UIT ONS VORIG NUMMER

Kruiswoordpuzzle

B	O	E	R		R	E	U	K
A	N	S		D		K	I	L
A	S		K	U	S		L	A
L		P	L	O	T	S		S
	Z	E	E		O	O	K	
V		K	R	O	E	S		M
O	S		K	O	P		R	U
E	L	F		M		P	U	I
T	A	A	I		K	R	I	S

Letterpuzzle

Muis + Oor + Lam + Eend + Neus = Molen.

Seizoenpuzzle

1 Wit
2 In
3 Nooit
4 Tam
5 Eerst
6 Rein
WINTER

Wie weet het?

1 c — 2 c — 3 a — 4 b — 5 b
6 a — 7 b — 8 c.

De eendjes

No 2 en no 4

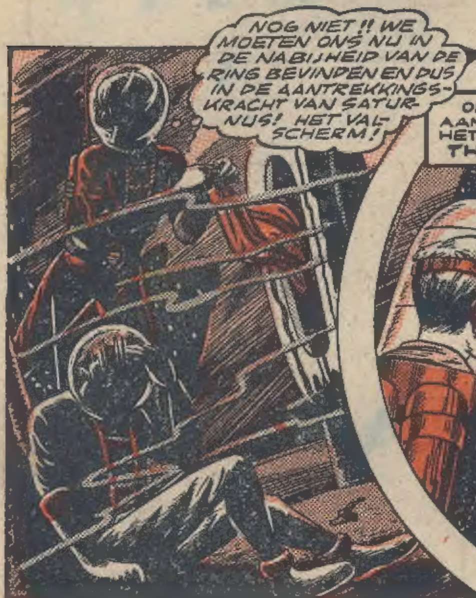
RAADSELS

1. Wat gaat van Amsterdam naar Den Haag zonder te bewegen?
2. Wat moet je doen om heel zachte handen te hebben?
3. Wat vind je nooit meer terug als je 't eenmaal verloren bent?
4. Noem iets dat kan zingen en acht benen heeft.

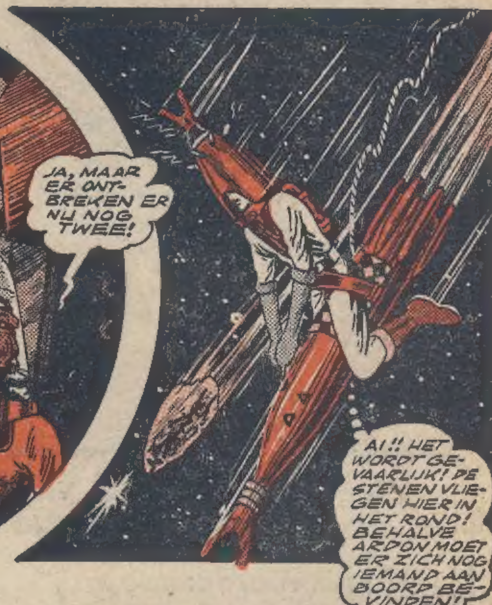

OLAF NOORD

RUSTIG STAAT DE GEHEIMZIN-NIGE PLANEET SATURNUS AAN DE HEMEL. SCHIJN-BAAR ONBEWEEGLIJK HANGT DE BREDE RING OM DE KOLOSSALE BOL. IN DE NABIJHEID VAN DEZE RING IS HET ECHTER NIET ZO RUS-TIG. DAT ONDERVONDEN ARDON EN EEN LID VAN ZIJN BEMANNING IN EEN ZWAAR BESCHADIGDE VLIE-GENDE SCHOTEL....
52-22

GROTE HEMEL! WE WORDEN GETROFFEN DOOR ROND-VLIEGEND GE-STEENTE!!
ALLES IS VERLOREN!

NOG NIET !! WE MOETEN ONS NU IN DE NABIJHEID VAN DE RING BEVINDEN EN DUS IN DE AANTREKKINGS-KRACHT VAN SATUR-NUS! HET VAL-SCHERM!

ONDERTUSSEN AAN BOORD VAN HET RUIMTESCHIP THULE.
OLAF HEEFT DIE DRIE ANDERE MANNEN OOK OPGEPIKT. DAAR KOMEN ZE AAN LANGS DE KABEL
JA, MAAR ER ONT-BREKEN ER NU NOG TWEE!

AI!! HET WORDT GE-VAARLIJK! DE STENEN VLIE-GEN HIER IN HET ROND! BEHALVE ARDON MOET ER ZICH NOG IEMAND AAN BOORD BE-VINDEN!

TE LAAT!! DE ZOEMER WAAR-SCHUWT ME OM TE-RUG TE KEREN! DE KABEL LOOPT TEN EINDE! DIT MOET DE GRENS VAN DE RING ZIJN!

DIT IS HET EINDE VAN TWEE DAPPERE KERELS. VAARWEL MANNEN!

MAAR DE BEI-DE MANNEN WAREN NOG NIET VERLO-REN. ZE HAD-DEN GELUK GEHAD. RA-KELINGS WA-REN ZE DE RING GEPAS-SEERD EN DOOR MID-DEL VAN EEN VALSCHERM DAALDEN ZE NU LANG-ZAAM NAAR DE OPPER-VLAKTE VAN SATURNUS.